

המלך בבובו ומלחמתו בשעמום

מחזה מקורי מאת רענן פז

אולי נלחם בפילים
אבל הם כל כך גדולים
אולי נלחם באריות
אבל הם ינצחו בלי בעיות
ומה עם הנמלים הן קטנות וחסלות
אך הן כל כך רבות ומתישות
אז את מי נתקוף?
אולי את הקוף...?

כל הזכויות שמורות למחבר רענן פז ©

ת.ז. 039900972

הר הצופים 52, רחובות

אין להעתיק, לצלם, לשכפל, לסרוק, לאחסן במאגרי מידע, להזרים או להפיץ מחזה זה או חלקים ממנו, בשום צורה ואופן ובשום אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני כלשהוא, הקיים או יהיה בעתיד, כמו כן אין לעשות במחזה זה כל שימוש מסחרי לרבות צילום או הקלטה ללא קבלת אישור בכתב מהמחבר.

תקציר המחזה:

בממלכת הבבונים כל כך משעמם עד שכל נתיני הממלכה כבר משתגעים מרוב שעמום והמלך בפּוֹבּוֹ חושש שיסולק מכס המלוכה. הוא ממציא משחקים וחוקים משונים כדי להפיג את השעמום בעם וכשזה לא עובד הוא מכריז על מלחמה נגד חברו הטוב ביותר, מלך האורנג אוטנג, המלך רגוטגו.

השנים עוברות, המלחמה היא כבר שגרה, בין שתי הממלכות שנאה גדולה ואף אחד כבר לא זוכר איך כל זה התחיל ועל מה.

עד שיום אחד בתו של המלך בפּוֹבּוֹ, הנסיכה פּוֹנְנָגָה, חוצה בטעות את הגבול ונפגשת עם בנו של המלך רגוטגו, הנסיך רנונגו. השניים חולמים על יום אחד בו בבון ואורנג אוטנג יוכלו לשחק יחדיו בלי לפחד זה מזה ומחליטים ליזום מזימה שתפגיש בין המלכים ותביא את השלום.

הדמויות:

הילד נדב

סבא יוחנן

המלך בפּוֹבּוֹ – מלך הבבונים (BABOUBEBO)

המלכה נגהנגה - מלכת הבבונים (NAGANAGA)

המלך רגוטגו – מלך האורנג אוטנג (RAGOOTEGO)

הנסיכה פּוֹנְנָגָה – נסיכת הבבונים (BANGANGA)

הנסיך רנונגו - נסיך האורנג אוטנג (RANOONEGO)

מועצת המשוררים – יועציו של המלך בפּוֹבּוֹ

בבון צעיר

שליח

הערת מחבר: יש להקפיד על הגייה נכונה של הדמויות כפי שמנוקד מעלה

מערכה ראשונה:

סבא יוחנן: שלום נדבי, אני כל כך שמח שבאת לבקר את סבא. אתה נראה לי קצת מצוברח, הכול בסדר?

נדב: רבתי עם אלון

סבא יוחנן: חשבתי שאתם החברים הכי טובים

נדב: כבר לא. הוא עצבן אותי ואני לא חבר שלו יותר לעולם.

סבא יוחנן: חבל... זה מזכיר לי את הסיפור על המלחמה בין המלך בפופבו והמלך רגוטגו

נדב: מי אלה?

סבא יוחנן: הם היו המלכים של שתי הממלכות הכי גדולות בממלכת הקופים. גם הם היו החברים הכי טובים...

נדב: ומה קרה להם?

סבא יוחנן: בהזדמנות אחרת...

נדב: נו ספר סבא, אני אוהב את הסיפורים שלך

סבא יוחנן: אז ככה... הסיפור שלנו מתרחש בממלכת הקופים, המלך בפופבו מלך הבבונים והמלך רגוטגו מלך האורנג אוטנג, היו החברים הכי טובים. עוד כשהיו נסיכים צעירים נהגו להיפגש אחד עם השני ולשחק יחדיו. שעות היו מבלים וצוחקים, אפילו מספרים שהיה להם מקום מסתור סודי, שם היו נפגשים ונשבעים אחד לשני שלעולם ועד יישארו החברים הכי טובים. עברו השנים, שני הנסיכים הפכו למלכים ולכל אחד כבר יש מלכה לצידו ואלפי נתינים...

נדב: (נרגש) אז על מה הסיפור סבא?

סבא יוחנן: עכשיו אנחנו מתחילים

סבא יוחנן:

בְּאַרְץ הַבְּבוּנִים שָׁרַר הַשֶּׁקֶט

מְחוּגֵי הַשְּׁעוּנִים עָצְרוּ מַלְכֵת

כָּל הַרְחוּבוֹת הָיוּ רִיקִים מִמְּנִינָה

הַמְּלָכָה שִׁקְעָה בְּתַרְדְּמָה, בְּשִׁנָּה...

כָּל שְׁנֵייהָ הִרְגִישָׁה כְּמוֹ דָּקָה

כָּל דָּקָה הִרְגִישָׁה כְּמוֹ שְׁעָה אַרוּכָה

כולם בשירת אקפלה: מְשַׁעְמֵם – מְשַׁעְמֵם – מְשַׁעְמֵם – מְשַׁעְמֵם

המלך בפופבו:

מְשַׁעְמֵם בַּמְּלָכָה! מְשַׁעְמֵם נוֹרָא

מְרוֹב שְׁעוּמוֹם אֲנִי חָשׁ בָּרַע

כָּל הַנְּתִינִים מְרַפְּינִים רֵאשִׁים לְאַדְמָה

בְּכֹל הַרְחֹבוֹת שׁוֹרְרֵת דְּמָמָה
 כָּל כָּךְ מְשַׁעֲמֵם וּמִיָּגַע
 בְּקִרְוֵב עוֹד אֲשַׁמְגַע
 חִיִּיבִים לְהַפְסִיק אֶת הַדְּמָמָה
 לְפָנַי שְׁתַּהַיְתֶה כְּאֵן מְהוּמָה
 מֵהַיּוֹם גְּדִבֵּר רַק בְּחֵרוּזִים
 עַל כָּךְ אֶסְבִּיר, אוֹסִיף וְאֶגְזִים:
 הִרְאִשׁוֹן אֲשֶׁר יִטְעָה בְּחֵרוּזִים
 יִקְבֵּל עַל רֵאשׁוֹ מְטָר שֶׁל אֶגְזוּזִים
 וְעַל כָּךְ אֶקְבַּע עוֹבְדָה
 אֶסוּר לְהִגִּיב בְּפִקוּדָה!

מועצת המשוררים:

מֵהַיּוֹם כָּל הַנְּתִינִים יִדְבְּרוּ אֶךְ וְרַק בְּחֵרוּזִים
 הִרְאִשׁוֹן אֲשֶׁר יִטְעָה עַל רֵאשׁוֹ יוֹמְטָרוֹ אֶגְזוּזִים
 וְעַל כָּךְ קִבַּע הַמְּלֶךְ עוֹבְדָה
 אֶסוּר לְהִגִּיב וְזֹאת פְּקוּדָה

סבא יוחנן:

בֶּן רַגַע כּוֹל הַרְחֹב צָהֵל, הֵמָּה
 כּוֹלֵם קִיּוּוֹ לְהִתְפַּתְּחוּת, לְמֵהוּמָה
 הַמְּלֶךְ בְּבוֹבָבוֹ מְצָא פְתָרוֹן לְשַׁעֲמוֹם הַנוֹרָא
(כּוֹלֵם): יְחִי הַמְּלֶךְ בְּבוֹבָבוֹ **(סבא יוחנן):** הַקֵּהֶל קָרָא
 כּוֹלֵם חִיכּוֹ בְּכִלְיוֹן עֵינָיִים לְרֵאוֹת
 אֵינָהּ בְּבוֹן יְהִיָּה הִרְאִשׁוֹן בְּחֵרִיזָה לְטַעוֹת
 מְרוֹב חֲשִׁישׁ כּוֹלֵם לְפִתַּע הַשְּׁתַּמְקוּ
 אַף אֶחָד לֹא רָצָה לְטַעוֹת וְשִׁכּוֹלֵם אוֹתוֹ יִכּוּ
 עָבַר רַגַע וְעוֹד רַגַע וְכוֹלֵם שׁוֹתְקִים
 לֹאט, לֹאט, כּוֹל הַרְחֹבוֹת הָיוּ רִיקִים
 וְאִזּוֹ בְּבוֹן אֶחָד צָעִיר צָעַק בְּקוֹל

בבון צעיר:

נִמְאַס לִי מֵהַמְּשִׁחָק, נִמְאַס מֵהַכּוֹל!
 אִם כּוֹלֵם יִמְשִׁיכּוּ לְשִׁתּוֹק אֲשַׁמְגַע

מְשַׁעְמָם בַּמְּלָכָה, מְשַׁעְמָם וּמִיָּגַע
 לְשׁוֹנֵי מִתְגַּלְגֵּלֶת כְּבָר שְׁעָה אַרְוֶפָה
 אָנִי רוֹצֵה לְדַבֵּר בְּלִי לְחֶטֶף מִפֶּה
 נִמְאָס לִי! נִמְאָס מִהַמְשֻׁחָק, נִמְאָס מִהַכּוֹל
 לֹא אֶכְפֵּת לִי שְׂשִׁימְעוּ אוֹתִי צוֹעֵק בְּקוֹל
 מְרוֹב שְׁעֵמוֹם כּוֹלְנוּ נִשְׁתַּגַּע
 מְשַׁעְמָם בַּמְּלָכָה, מְשַׁעְמָם וּמִיָּגַע

סבא יוחנן:

בְּבוֹקֵר הַמְּחֶרֶת שׁוֹב דְּמָמָה
 כָּל הַרְחֻבוֹת רֵיקִים מְקוּפִים, שְׁמָמָה
 הַשְּׁעוֹנִים נָזְלוּ עִם הַזְּמַן
 הַבְּנֹת אֵיבְדוּ טַעֲמָן

כולם בשירת אקפלה: מְשַׁעְמָם – מְשַׁעְמָם – מְשַׁעְמָם – מְשַׁעְמָם

המלך בבובבו:

חֲבָרֵי הַבְּבוּנִים, יְדִידֵי הַיְקָרִים
 מֵהַיּוֹם נֹאכַל רַק דְּבַשׁ דְּבוּרִים
 מִי שְׁמַעְקוֹץ אוֹתוֹ דְּבוּרָה
 חָיִב לֹאמַר לָהּ "תּוֹדָה לָךְ יְקִירָה"
 אֶת הַדְּבַשׁ חָיִבִים לְגַנוֹב
 מִתַּחַת לְאֵפוֹ שֶׁל דּוֹב
 (מִסְתּוֹבֵב לִיצִיאָה וְחוֹזֵר בַּחֲזָרָה)
 כְּמַעַט שְׂשִׁכְחָתִי לֹאמַר
 שְׁהַדּוֹב יִהְיֶה שְׁחוֹר וְהַדְּבַשׁ יִהְיֶה מֵר

מועצת המשוררים:

מֵהַיּוֹם כָּל הַנְּתִינִים הַיְקָרִים
 יֵאָכְלוּ אֶף וְרַק דְּבַשׁ דְּבוּרִים
 אֶת הַדְּבַשׁ חָיִבִים לְגַנוֹב
 מִתַּחַת לְאֵפוֹ שֶׁל דּוֹב
 מִי שְׁמַעְקוֹץ אוֹתוֹ דְּבוּרָה
 חָיִב לֹאמַר לָהּ "תּוֹדָה לָךְ יְקִירָה"

המלך בבובבו ומלחמתו בשעמום

על כף הוסיף המלך ואמר
ששהדוב יהיה שחור והדבש יהיה מר

סבא יוחנן:

הרחוב צהל והעם בקול קרא
המלך בבובבו מצא פתרון לשעמום הנורא
כולם חיכו לראות מי הגבון הגיבור
מי יעז לגנוב דבש מדוב שחור
אבל לאף אחד לא היה את האומץ
אף לא קמצוץ של קומץ
עבר רגע ועוד רגע, הרעב החל גובר
עברה שעה ועוד שעה, הרעב אינו עובר
ואז אותו בבוץ צעיר החל צועק בקול

בבוץ צעיר:

נמאס לי! אני רעב, נמאס מהכול!
אם לא אוכל בקרוב אשתגע
משעמם בממלכה, משעמם ומיגע
בטני מקרקרת כבר שעה ארוכה
אני רוצה לאכול בננה רכה
נמאס לי מהמשחק, נמאס מהכול
לא אכפת לי שישמעו אותי צועק בקול
מרוב שעמום כולנו נשתגע
משעמם בממלכה, משעמם ומיגע

סבא יוחנן:

בבוקר המחרת שוב דממה
כל הרחובות היו ריקים, שממה
הזמן נסק אל החלל
המלך בבובבו היה ממש אומלל
שכב במיטתו וניסה להירדם בכות
אך מרוב מחשבות כמעט התפוצץ לו המוח

המלך בבובבו:

קראו מִיד לְאִשְׁתִּי נְגַהֲנָה הַיָּפָה
וְדַאי הִיא תִמְצָא פְתָרוֹן לְבַעֲיָהּ הַחֲרִיפָה

המלכה נגהננה:

אֲנִי מְקַנְוָה שְׂיֵשׁ לִי סִיבָה דְחוּפָה וְהוֹלָמַת
לֹא סָתֵם מְעִירִים מְלָכָה כְּשֶׁהִיא יִשְׁנָה וְחוֹלָמַת
עָלַי לִישׁוֹן אֶת שְׁנַת הַיּוֹפִי שְׁלִי
שְׁחֲלִילָה לֹא יִמְתַּח עוֹרֵי הָאֵלִילִי
אִז אֲמֹר לִי אִישֵׁי הַטּוֹב, מָה הַבְּעִיָּה?
בּוֹא בְּיַחַד נִחְשׂוּב, נִפְתּוֹר אֶת הַסּוּגְיָה

המלך בבובבו:

מְשַׁעֲמֵם לִי נְגַהֲנָה הַיָּקָרָה
מְשַׁעֲמֵם לִי נוֹרָא!

המלכה נגהננה:

מְשַׁעֲמֵם לִי? זֹאת הַבְּעִיָּה? זֹאת הַמוֹעֵקָה?
בְּגִלְל זֶה צִוּוִיית לְהַעִיר אֶת הַמְּלָכָה?
תִּטְפֵּס עַל הַעֲצִים, תִּקְפוֹץ מֵעֵנָף לְעֵנָף
צֵא לְרִכְיבָה עַל גִּבּוֹ שֶׁל קַרְנָף
אֶפְשָׁר גַּם לְאַרְגֵּן תִּזְמוֹרֶת כְּלֵי מִיתָר,
מְסִיבוֹת, נְשָׁפִים
הַכּוֹל נִתּוֹן לְרִשׁוּתָהּ הַמְּלָכָה בְּבוּבְבוֹ הַיָּקָר,
חֲיִיָּה הֵם יָפִים

המלך בבובבו:

צְרִיף שִׁינוּי! חֲיִיבִים מִהֶפֶד
בְּקָרוֹב הַנְּתִינִים כָּל כֹּף יִשְׁתַּעֲמָמוּ וְיִזְרְקוּ אֶת שְׁנֵינּוּ לַפַּח
וְאִז כְּבָר לֹא יִהְיוּ הַמְּלָכָה בְּבוּבְבוֹ וְהַמְּלָכָה נְגַהֲנָה הַיָּפָה
אֵלָּא הַטְּמָמֵל בְּבוּבְבוֹ וְאִשְׁתּוֹ הַקּוֹפִיפָה

המלכה נגהננה:

לֹא יָקוּם וְלֹא יִקְרָה כְּנֵה מַעֲשֵׂה
אוֹתֵי אֵף אֶחָד לֹא יוֹרִיד מִהַכִּיסָא

גם אם יבואו שבעים פילים או מאה אריות
 על פס המלוכה לא אנוחר בקלות שקזאת
 ומי שרק יעז איתי להתעסק
 אקום מולו במלקמה ואת כל ביתו ארסק!

המלך בבובבו:

לפזר איומים לכל הכיוונים מלפתי זה טוב וגם נחמד
 אבל לא נמת לי שום רעיון איך נשאר על פס המלוכה לעד

המלכה נגהננה:

מלפי הטוב, יש לי רעיון
 הקשב לי טוב, לה עם הדמיון
 מדוע לא נפתח במלקמה ארוכה?
 כך לכולם תהיה מעסיקה

המלך בבובבו:

איך נלחם? במי? במה?
 ובלי סיבה נפתח במלקמה?
 זה שיגעון מוחלט
 אלפים ירדו למקלט
 לא אמן לזה לקרות
 מלקמה תביא עלינו רק צרות

המלכה נגהננה:

אם כך, אולי כדאי שנתרגל לחיות כמו קבצנים
 כי בקרוב מאוד נהיה שני ליצנים
 המלך בבובבו הטיפש ואשתו האומללה
 במקום לגור בארמון נגור במזבלה
 ויותר אל תפנה אלי כשאתה זקוק לרעיונות
 כי גם ככה אתה לא מקשיב לפתרונות
 ומעשה לי טובה, תפסיק להתלונן שמשעמם לה בורא
 או לפחות מעשה משהו במקום להתבכין שאתה חש ברע!

סבא יוחנן:

המלכה עזבה את הארמון בסערה
והמלך כל הלילה התהפך במיטה הקרה

המלך בבוכבו:

כל כך שקט בממלכה
ובקרוב מאוד אסולק מכס המלוכה
זה הכול בגלל השעמום הנורא

סבא יוחנן:

אמר לעצמו וכיפה את המנורה
התגלגל על הבטן, התהפך על הגב
אבל הוא לא נרדם, רק חשב וחשב

המלך בבוכבו:

אולי צודקת נגהננה היפה ובאמת עלי לצאת למלחמה?
אף במי, במה? סתם כך לפצוץ במהומה?
אולי נלחם בפילים
אבל הם כל כך גדולים
אולי נלחם באריות
אבל הם ינצחו בלי בעיות
ומה עם הנמלים הן קטנות וחסלות
אף הן כל כך רבות ומתישות
אז את מי נתקוף?
אולי את הקוף...?

סבא יוחנן:

בבוקר המחרת קם המלך בבוכבו והחל בעבודה
פינס את מועצת המשוררים וקבע עובדה

המלך בבוכבו:

נצא למלחמה נגד האורנג אוטנג, זה לא חלום
הם מכווערים וגסים, הם לא רוצים שלום
חייבים להראות להם מי הקוף השולט בגזע
זאת מלחמת אין ברירה, נלחם בדם וניזע

כולם חייבים להתגייס למלחמה
למען הממלכה, הכס והאדמה!

מועצת המשוררים:

נצא למלחמה נגד האורנג אוטנג, זה לא תלום
הם מכווערים וגסים, הם לא רוצים שלום
כולם חייבים להתגייס למלחמה
למען הממלכה, הכס והאדמה
רק מלחמה תפיג את הדממה
רק מלחמה תפריח את השממה
מ-ל-ת-ה-מ-!!!

סבא יוחנן:

כל הרחוב צהל, המה
המלך בבובבו הכריז על מלחמה
ולא סתם מלחמה אלא מלחמת אין ברירה!
כל הבבונים התאגדו לעם אחד, לתבורה!
כולם החלו מקללים את האורנג אוטנג, מטונפים
מכווערים, גסים, אתם בושח לקופים!
ורק אותו בבון צעיר צעק בקול

בבון צעיר:

חייבים מיד להפסיק את הכול!
זה שגעון מוחלט
אלפים ירדו למקלט
אסור לנו לתת לזה לקרות
מלחמה תביא עלינו רק צרות

סבא יוחנן:

אף מי יקשיב ומי ישמע
כל הבבונים נערכים למלחמה

כולם בשירת אקפלה: רק מלחמה – רק מלחמה – רק מלחמה – תפיג את הדממה

סבא יוחנן:

לפנות ערב נפגשו שני הצבאות התזקים שבכל ממלכות הקופים
מצד אחד, טיילי האורנג אוטנג עומדים פרושים ומנגד טיילי הכבונים עומדים צפופים

המלך רגוטגו:

מה קרה לך מלך הכבונים
אנחנו חברים טובים מזה שנים
לפתע לממלכתך הגיעו איומים על התקפה
אני לא רוצה להילחם נגד שום קוף או קופה
אך לא תהיה לי ברירה
אם תמשיך לאיים
אתקוף אותך בתורה
אני מבטיח ואני גם מקיים!
לא אפתח ולא אקשור
מבבון שמאיים אל ממלכתך לפלוש

המלך בבובבו:

בממלכתך משעמם ואני משיכנע שגם בממלכתך
תפסיק להתמם, המלחמה תעסיק גם אותך
תראה את נתיניך איך הם נרדפים
עומדים דרוכים – איתנים ונחושים
מרוב שעמום החלו שמועות בממלכתך כי יחליפו אותי במלך אחר
שמעתי שמועות שאצלך בממלכה המצב הוא בדיוק אותו דבר חבר
ערכתי מסיבות, ארגנתי נשפים
ניסיתי משחקים בתרונים יפים
אך שום דבר לא עזר
ובקרוב מאוד גורל שנינו יהיה מר ואכזר
נמצא עצמנו בתור קבצנים יחפים
המלך בבובבו והמלך רגוטגו יהיו סתם עוד שני קופים
על פני אשתי הציעה שנצא במלחמה
ואני חושב שזאת עצה חכמה
רק מלחמה תפיג את הדממה
רק מלחמה תפריח את השממה

המלך רגוטגו:

אכן, גם בממלכתי השעמום נורא ואיום
 אף פעם לא ראיתי את נתיני כל כך נרגזים כמו היום
 שמעתי גם אני ידידי שמתכננים לסלקני מהארמון
 ובקרוב אגור ברחוב בתוך קרטון עם הקמון
 חברי הטוב, המלך בבובבו, שכנעת אותי לצאת נגדך במלחמה
 הכן את נתיניך זאת תהיה מהלומה

כולם בשירת אקפלה: רק מלחמה – רק מלחמה - רק מלחמה – תפיג את הדממה!

סבא יוחנן:

וכך הסלה מלחמת הקופים הראשונה!
 עבר יום, עבר שבוע, עבר חודש ועברה שנה
 המלחמה היא כבר שגרה
 אף אחד כבר לא זוכר איך כל זה קרה
 עם הזמן הסלה שנאה גדולה בין שני הצדדים
 ואת הג'ונגל חילקו לשני אזורים מבודדים

נדב: אבל הם היו החברים הכי טובים, אני לא מבין איך זה הגיוני ששני חברים כל כך טובים ייצאו אחד נגד השני

במלחמה, ככה סתם בלי שום סיבה?

סבא יוחנן: היה להם משעמם בממלכה והם פחדו שיסלקו אותם מכס המלוכה

נדב: ויותר הם לא דברו לעולם?

סבא יוחנן: רק רגע, הסיפור שלנו עוד לא תם...

מערכה שנייה:**סבא יוחנן:**

יום אחד יצאה לה לטייל הנסיכה בנגנה
 בתם היחידה של המלך בבובבו והמלכה נגה נגה
 זמזמה ברוח שירים ומזמורים
 קטפה פרחים ושזרה זרים
 בלי לשים לב את הגבול היא עברה

והמשיכה לזמזם פאילו פלום לא קרה

(בנגננה שרה שיר להנאתה כשלפתע נתקלת בנסיך האורנג אוטנג רנונגו)

הנסיך רנונגו:

מי את ומה את עושה בממלכה?
 מעני ומיד! אחרת אלץ לקרוא לאבטקה
 האם את בבונית? כי אם כן אז את אויבי
 לפחות כף אומר אבי

הנסיכה בנגננה:

לא אוציא הנה ולא אומר דבר, אני מבטיחה
 עד אשר תאמר, מי אתה ומי קבע שזאת הממלכה שלך?
 האם אתה אורנג אוטנג? כי אם כן אז אתה אויבי
 לפחות כף אומר אבי

הנסיך רנונגו:

אני הוא הנסיך רנונגו
 בנו של המלך רגוטגו

הנסיכה בנגננה:

ואני הנסיכה בנגננה
 בתם של המלך בבובבו והמלכה נגהננה

הנסיך רנונגו:

לקופים בבונים אסור לצעוד על אדמתי, זהו חוק עתיק יומין

הנסיכה בנגננה:

האדמה הזאת שייכת לפול, בלי הכדל דת, גזע ומין

הנסיך רנונגו:

ואיך תגיבי אם את הגבול אהצה?

הנסיכה בנגננה:

מבחינתי תעשה מה שאתה רוצה

הנסיך רנונגו:

אבי אומר שכל הכבונים הם טיפשים גמורים

הנסיכה בנגנה:

ואבי אומר שהאורנג אוטנג מכערים

הנסיך רנונגו:

אבי אומר שפבונים לא יודעים לספור עד עשר

הנסיכה בנגנה:

ואבי אומר שכל מילה של אורנג אוטנג היא שקר

הנסיך רנונגו:

זה לא נכון, אני אף פעם לא משקר

להפך, רק אמת אני דובר

הנסיכה בנגנה:

ואני לא טיפשה, אני יודעת לספור המון

רוצה לשמוע? עשר, מאה, אלף, מיליון, טריליון...

הנסיך רנונגו:

בסדר אני מאמין לך רק תפסיקי בבקשה

הנסיכה בנגנה:

בוא נשמע אותך אמר שאני לא טפשה

הנסיך רנונגו:

אהה... את חכמה

הנסיכה בנגנה:

וגם?

הנסידך רנונגו:

וגם מה?

הנסיכה בנגנה:

וגם...?

הנסידך רנונגו:

וגם קופה

הנסידך בנגנה:

וגם...?

הנסידך רנונגו:

וגם... יפה

הנסיכה בנגנה:

תודה רבה לך סגפן

עכשיו אני מאמינה שאתה לא שקרן

הנסידך רנונגו:

רוצה לשחק משחק?

הנסיכה בנגנה:

רק אם תבטיח שנצחק

הנסידך רנונגו:

מבטיח שתצחקי, רק הקשיבי לחוקים

הנסיכה בנגנה:

אני מזהירה אותך, אני תמיד מנצחת במשחקים

הנסידך רנונגו:

תעצמי עיניים, שימי ידיים על הראש (הנסיכה עושה כדבריו)

עכשיו תספרי עד שלוש

הנסיכה בנגנה:

אחת... שתיים... שלוש...

(רנונגו מדגדג את בנגנה והיא צוחקת בלי סוף עד שהשניים נרגעים ומתיישבים זה לצד זאת)

הנסיך רנונגו:

עלי לתזור אל הארמון, נהיה כבר מאוחר

הנסיכה בנגנה:

מה דעתך שפגש פה גם מקר?

הנסיך רנונגו:

האמת שנה די מסוכן

אסור שאבי יידע שאני כאן

הנסיכה בנגנה:

גם אבי יכעס, פדאי שנופרד

נראה שעוד מעט החושף יורד

עלי לתזור אל בית המלוכה

לפני שיחפשו אותי בכל הממלכה

סבא יוחנן: טוב, נדבי נראה לי שהגיע הזמן לסיים, כבר מאוחר

נדב: אבל רגע סבא, המלחמה לא נגמרה

סבא יוחנן: נמשיך את הסיפור מחר

נדב: אתה לא יכול להפסיק את הסיפור באמצע

סבא יוחנן: טוב, בסדר... בסדר... אז ככה:

מערכה שלישית**סבא יוחנן:**

בוקר אחד התעורר המלך בפוקבו משנתו

וביקש מאחד השליחים שיקרא לבתו
השליח חזר והודיע כי הנסיכה אינה נמצאת בארמון
והוסיף פי לדעתו וודאי יצאה להסתובב בין הקמון

המלך בבובבו:

מה זאת אומרת יצאה להסתובב בין הקמון?
נסיכה לא עוזבת בלי ליווי צמוד את הארמון
שילחו מייד שליחים לכל הממלכה
חייבים למצוא מייד את הנסיכה

השליח:

מלפי הרם, שום קוף לא ראה ולא שמע
נראה לי, לצערי, כי בתך נעלמה

המלך בבובבו:

נראה לך לצערך כי בתי נעלמה!?
הרימו כל אבן, כל פיסת אדמה!
שלחו לכל הג'ונגל שליחים
קראו בקול, חפשו בשוים
(השליח יוצא)
היכן יכולה להיות בתי היפה?
אל אלוהים! וודאי נחטפה!

השליח:

מלפי הרם, עוד אין תשובה

המלך בבובבו:

גייסו מייד את כל הצבא!

מועצת המשוררים:

הכונו הכונו למלחמה
בתו של המלך נעלמה

סבא יוחנן:

כל הַרְחֹב צְהַל, הַמָּה
אֵינָה אָסוֹן, אֵיזוֹ מְהוּמָה

מועצת המשוררים:

קדימה נתארגן למלחמה
בתוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ נַעֲלָמָה
נחזיר אֶת הַנְּסִיכָה
אֶל אַרְמוֹן הַמְּלוּכָה
מ-ל-ה-מ-ה!!!

סבא יוחנן:

לפנות ערב נפגשו בשנית שני הצבאות התוקים שֶׁבְּכָל מְמַלְכוֹת הַקּוֹפִים
מֵצַד אֶחָד חִילֵי הָאוֹרֶנֶג אוֹטְנָג עוֹמְדִים פְּרוּשִׁים וּמִנְגֵד חִילֵי הַכְּבוֹנִים עוֹמְדִים צְפוּפִים

המלך בבובבו:

חברי לְשַׁעֲבֵר, הַמֶּלֶךְ רִגוּטָגוּ, לְעוֹלָם לֹא אָבִין וְלֹא אֲדַע
אֵיךְ הַעֲזַתָּ לְחַטּוֹף אֶת בְּתִי הַיְחִידָה
אֲעֲשֶׂה כָּל דָּבָר בְּכַדִּי לְהַשִּׁיבָה
הָשֵׁב לִי אֶת בְּתִי הָאֶהֱוָבָה
אֲוֹתֵר עַל כֶּסֶם הַמְּלוּכָה
רַק שְׁחַרֵר אֶת בְּתִי הַנְּסִיכָה

המלך רגוטגו:

חברי לְשַׁעֲבֵר, הַמֶּלֶךְ בְּבוּבָבוּ, מָה אוֹמֵר וּמָה אֲגִיד?
הָרִי אֶתְּהָ חֲטַפְתָּ אֶת בְּנִי הַיְחִיד
בְּכַדִּי לְהַחֲזִיר אוֹתוֹ אֲעֲשֶׂה כָּל דָּבָר
רַק הָשֵׁב לִי אֶת בְּנִי הַיְקָר!
וְלֹא אֲכַפֵּת לִי אֶפִּילוֹ מִכֶּסֶם הַמְּלוּכָה
שְׁחַרֵר אֶת בְּנִי וְהַכּוֹל שְׁלֵף

המלך בבובבו:

לֹא חֲטַפְתִּי אֶת בְּנִי

המלך רגוטגו:

וְאֵנִי לֹא חֲטַפְתִּי אֶת בְּתוּרָה

המלך בבובבו:

אֵלֹהִים אֲדִירִים

וּנְדָאֵי נְחֻטְפוּ עַל יְדֵי קוֹפִים אַחֲרֵים!

המלך רגוטגו:

עֲלִינוּ לַהֲיוֹת מְאוֹחָדִים וּמְגוּיָסִים

נִצָּא בְּיַחַד אֶל הַחִיפוּשִׁים

(שני המלכים יוצאים לחיפוש, אור עולה הנסיכה בנגנקה והנסיך רנונגו שיושבים על עץ גבוה)

הנסיך רנונגו:

מִתְחִיל כְּבָר לְהַחְשִׁיף, נִהְיָה כְּבָר מְאוֹחָר

אוּלֵי נִחְזוֹר אֶל הָאָרְמוֹן וְנִפְגַּשׁ שׁוֹב מִחָר?

הנסיכה בנגנקה:

אֲבָל אִזְכָּר כָּל הַתְּכֵנִית שֶׁלְנוּ תִרְד לְטִמְיוֹן

תִּחְשׁוּב שִׁישׁ שְׁמֵשׁ, תִּשְׁתַּמֵּשׁ בַּדְמִיוֹן

הנסיך רנונגו:

אָבָא שְׁלִי יִכְעַס מְאוֹד כְּשִׁימְצָא אוֹתִי כָאן

הַג'וֹנְגֵל בְּלִילָה מְאוֹד מְסוּכָן

הנסיכה בנגנקה:

גַּם אֲנִי מִפְחָדָת נוֹרָא

אֲבָל אֲנִי יוֹדַעַת שְׁאִין בְּרִירָה

הַתְּכֵנִית שֶׁלְנוּ מְצַיֶּנֶת

אֶפִּילוּ שֶׁהִיא מְסוּכָנָת

הנסיך רנונגו:

אֵת בְּטוּחָה שְׁזָה מָה שֶׁעֲלִינוּ לַעֲשׂוֹת?

הנסיכה בנגנקה:

אָני מאַמינה שְׁאַנְחֵנוּ חַיִּיבִים לְנִסּוֹת

(נכנסים שני המלכים)

המלך רגוטגו:

אולי מִיִּשְׁהוּ רָאָה נְסִיךְ?

מתחיל כְּבָר לְהַשְׁכִּיחַ

המלך פּוֹפּוֹבּוֹ:

אולי מִיִּשְׁהִי רָאֲתָה נְסִיכָה?

הָאוֹר יוֹרֵד מִתְחִילָה הַתְּשֻׁכָּה

שני המלכים:

מָה נַעֲשֶׂה? מָה נַעֲשֶׂה?

יִלְדִינוּ אָבוּדִים לְלֹא מַחֲסָה

(שני המלכים מתיישבים מדוכאים מתחת לעץ, הנסיך והנסיכה מבחינים בהם)

הנסיכה פּוֹפּוֹבּוֹ: (לוחשת לרגוטגו)

עֲקֹשׂוּ מִתְחִילִים בְּמִשְׁמָה

לֹא מְנוֹתְרִים וַיְהִי מָה

(רגוטגו זורק אגוז על ראשו של אביו המלך רגוטגו)

המלך רגוטגו:

אח, קִטְפָּתִי מִכָּה בְּרֹאשׁ

הנסיכה פּוֹפּוֹבּוֹ:

אחת, וְשִׁתִּים, שְׁלוֹשׁ

(פּוֹפּוֹבּוֹ זורקת אגוז על ראשו של אביה המלך פּוֹפּוֹבּוֹ)

המלך פּוֹפּוֹבּוֹ:

אח, קִטְפָּתִי מִכָּה בְּרֹאשׁ

הנסיכה בנגננה והנסיך רנונגו: (לוחשים ביחד)

אחת, שתיים, שלוש

(בנגננה ורנונגו זורקים על שני המלכים בבת אחת מטר של אגוזים. שני המלכים נעמדים זה מול זה בתדהמה)

המלך רגוטגו:

בבוֹבּוֹ, תפסיק לזרוק עלי אגוזים!

המלך בבוֹבּוֹ:

רגוטגו, אתה ממש מגזים!

המלך רגוטגו:

כמו כשהיינו צעירים

תמיד זרקת עלי כל מיני דברים

המלך בבוֹבּוֹ:

לא זרקתי עליך אף לא אגוז אחד

אתה זה שזרק עלי אגוז ממש קד

המלך רגוטגו:

כרגיל, אף פעם לא מודה שעשית שטות

רק תגיד את האמת זה מאוד פשוט

המלך בבוֹבּוֹ:

כמו כשהיינו צעירים

תמיד האשמת אותי בכל מיני שקרים

אף פעם לא שיקרתי לך חבר

להפך, רק אמת אני דובר

וכדאי שנפסיק לריב כמו ילדים

פי שני ילדינו עדיין אבודים

המלך רגוטגו:

כל זה לא הנה קורה לילא המלחמה

תראו למה גרמנו, ובשביל מה...

הנסיכה בנגנה:

עקשיו אני יודעת שגם אתם הייתם חברים
אף פעם לא הסברת לי אבא מה רע באחרים?

המלך בבובו:

האם זאת את בתי הקטנה?
מה את עושה בלב הג'ונגל? זאת סכנה!

הנסיך רנוגו:

מדוע אסור לאורנג אוטנג וקבון לשחק ביחד?
תראו אותנו, אין בינינו שום פחד

המלך רגוטגו:

בני הקר, אינך מבין שיש מלחמה?
היא האויב, אני אוסר עליך לשחק עמה
בוא לקאן, תן לי יד
עלינו לשוב אל הארמון תכף ומיד

המלך בבובו:

הוא אורנג אוטנג, הוא לא חבר
כמה עוד אצטרף לדבר

הנסיכה בנגנה:

אנחנו מפה לא נתפנה

הנסיך רנוגו:

דבר את דעתנו לא ישנה

הנסיכה בנגנה והנסיך רנוגו:

לא נזים לשומקום

לא נזים לשומקום

לא נזים לשומקום

לא נזים לשומקום

המלך בבובבו:

תרצה אותנו, פעם היינו התברים הכי טובים
ועכשיו אנחנו שני אוזבים
במקום לארגן מסיבות ומשחקים
אנחנו עסוקים במלחמות וכל מיני חוקים

סבא יוחנן:

והשניים התחבקו חיבוק חזק ולא שתקרו
ושני המלכים לרגע נזקרו
בזמם אחרים
שגם הם פעם היו חברים
פתאום הפול נראה כמו חלום
שניהם הבינו ש...

כולם:

חייבים לעשות שלום!!!

סבא יוחנן: וכך תמה לה מלחמת הקופים...

נדב: זה היה סיפור נהדר

סבא יוחנן: אני שמח שנהנית. גם אני נהניתי אתך. ועכשיו אני עייף, הגיע זמן לישון.

נדב: רגע סבא, איפה למדת לספר סיפורים כאלה?

סבא יוחנן: מהדמיון...

נדב: ותגיד סבא... איך מבקשים סליחה מחבר?

סבא יוחנן: זה מאוד פשוט. ניגשים אליו ומבקשים סליחה.

נדב: מחר אלך להתנצל בפני אלון. אם הוא יסכים לחזור להיות חבר שלי אז נבנה ביחד בית על עץ ממש כמו

הארמון של המלך בבובבו. לילה טוב סבא.

סבא יוחנן: לילה טוב.